
Yunus Bayraktar
Aşkın Büyüsü Her Şeye Kadirdir
tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Aşkın Büyüsü Her Şeye Kadirdir
Yunus Bayraktar
(Redžović)

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Saffet Atalay
Son Okuma: Sümeyye Çelik
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Kasım 2024
ISBN: 978-625-6130-27-2
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

AŞKIN BÜYÜSÜ
HER ŞEYE KADİRDİR

Orta Çağdan Çıkış Yolu

Yunus Bayraktar

Balkan bölgesi, tarih boyunca yeryüzünün doğal cenneti, ideal yaşam koşulları ile tüm uygarlıkların sürekli ilgi odağı olan, her şeyiyle özel ve tarihte bir türlü paylaşılamayan bir coğrafyaydı. Gerçi, şimdi de öyle! O yüzden tarih boyunca ona sahiplenenleri saymakla bitmez. Kendine has sorunları ile birlikte, insanları her şeyiyle cezbeden bu topraklar; orduları güçlenen "eski dünya"nın tüm uygarlıklarını, hep daha uygun yaşam koşulları peşinde koşarken, sürekli olarak buraya yönlendirmiştir. Bu coğrafyanın iklimi, insanlarına sunduğu bereketli yaşam koşullarına ulaşmak için farklı milletlerin ordularını adeta akın akın çekmiş ve nihayetinde, daha önceleri gelen "yerliler" ile aralarındaki kültürel ve inanç farklılıklarından kaynaklanan çekişmeler, çatışmalar, savaşlar ve musibetler hiç eksik olmamıştır. Bölgeye hakim olanlar, kısa sürede orayı sahiplenerek olası 'düşmanlara' karşı savunma konumuna geçmişlerdir.

Buralar kuzeyli milletlerin hedefindeyken buna bir de doğudan gelenlerin ilgisi eklenmiştir. Doğal olarak, coğrafyanın nimetlerinden faydalanmak için gelenlerin, öncekilerden farklı örf, adet ve inançları, zamanla en değerli ve hassas özellikleri olarak yerini almış ve "çıkar dünyası"nın sürekli kaşıyacağı vicdan yaralarına dönüşmüştür.

Son birkaç yüzyılda, bölge inanç simsarları tarafından farklı dinlerin kullanıldığı müthiş bir sömürü ve huzursuzluk ortamına dönüştürülmüştür. Özellikle de Balkanlar mozaiğinin kalbi

sayılan "Sancak" bölgesi, üç inancın da yaşandığı bir yer olarak bundan fazlasıyla nasibini almıştır. Dünya, bilim ve teknoloji ışığında aydınlanırken ne yazık ki Sancak, Orta Çağ karanlığından bir türlü kurtulamamıştır. Bu çıkar dünyasını baltalama ve sıkıntılı süreci sona erdirme görevi, her zamanki gibi, geleceğin teminatı olan genç insanlarımıza düşecektir. İş çok büyük, yol da bir o kadar uzun ve dikenli; ancak Tanrı'nın, kutsal kitaplarında belirttiği gibi, 'SEV' ve 'OKU' emirlerini insanlara bir kez daha hatırlatarak, hedefe doğru yola çıkarlar. Başarıya ulaşmaları dileklerimizle, kolay gelsin!

Vera, telefonu kapattıktan sonra aceleyle üstünü başını düzeltip, Aida ile buluşmak için kendini dışarı attı. Koşar adımlarla yürüdüğü yolun üzerindeki o devasa haça, her nedense ilk kez bakma ihtiyacı duymadı; oysa heybetli duruşuyla hiç de fark edilmeyecek gibi değildi. Normalde ona bakar ve Tanrı ile oğlu İsa'yı düşünüp huşu ile dolardı. Aida ile telefonda konuştuklarının vermiş olduğu heyecanla bunu ihmal ettiği için ürperdiğini hissetti.

Aida ile olan dostlukları çok eskiye dayanıyordu. Birbirlerinin sırdaşı, adeta can yoldaşıydılar. Hatta İstanbul seyahatlerini de hep Aida'yla birlikte yapıyordu. Bu kez Aida, İstanbul'a onsuz gidip gelmiş, oradan getirdiği havadisleri telefonda bir solukta kısaca anlatmıştı; en başta da Kenan ile ilgili olanları tabii ki… Evet, Kenan, hem de büyük bir merak ve özlemle Vera'yı sormuş, Aida ise Vera'nın gelememe sebebini anlatmış, selamını da iletmişti.

Vera, arkadaşının anlattıklarını dinlerken yüreğinin derinliklerinde bir yerlerde tuhaf bir suçluluk hisseder gibi oldu. Kenan çok nazik bir çocuktu ve onun kendisine değer verdiğini bilmek Vera'nın içini ısıtıyor, daha önce hiç tanımadığı duygular içinde uyanıyordu; ama bir de bunları babasına anlatması vardı… Ya babası bir şekilde tüm bunları öğrenirse? O zaman ne olacaktı? Vera, zihninde bin bir senaryo üretmeye başladı. Malum, içinde bulundukları dönemdeki 'farklılıklar' onlar gibi iki insanın bir araya gelmesini imkânsız kılacak derecede aşılmaz bir hâl almıştı. Vera'nın içi titredi. Babası Radivoye, Vera için dünyanın

en akıllı, en güvenilir ve tabii ki en değerli adamı ve idolüydü. Ne var ki Kenan'ı tanıdıkça da ona karşı hislerini adlandırmakta zorlanıyordu; aşk dedikleri buydu belki de! Kasabada, okulda bir sürü erkek arkadaşı vardı, onlarla bir araya geliyor, birlikte vakit geçirip eğleniyorlardı ama içinde bambaşka bir duygu oluşmaya başlamıştı. Kenan'la paylaştığı anlar içine işlemiş olacak ki son zamanlarda geceler uzuyor, rüyaları hep onunla renkleniyordu. Gözünü açar açmaz da Kenan'ın varlığını hep yanındaymış gibi hissediyordu.

Vera, karşı kaldırıma geçip Aida ile buluşmak için sözleştikleri kafeteryaya girdi. Pencerenin önünde bir masaya oturup, arkadaşının geleceği yolu gözlemeye başladı. Geçen yıl, hiç tanımadığı insanlar tam karşıdaki tepeye bir haç dikmiş, tüm civar semtlerden de net bir şekilde görülecek şekilde konumlandırmışlardı. Hele gece ışıklandırılınca daha da göze batan bir görünüm sergiliyordu. Bir an Vera, "Aslında insanlar nerede olursa olsun Tanrı'nın varlığını hatırlayabilirler, tepeye bu devasa haçı dikmiş olmalarının mutlaka bir nedeni olmalı!" diye düşündü; sonra birden babasıyla bu konuyu konuştukları günleri anımsadı. Babası, oraya bir haç dikilmesine çok sevinmiş, pencereden bakıp bakıp heyecanla hep o tepeyi göstermişti. Ayrıca babası, orayı ufukta güzel günlerin göründüğünün işareti gibi sayıyor, büyük bir coşkuyla:

"Nihayet hayal ettiğim gibi, buralar yalnız bize kalacak. Vaktiyle atalarımız Ural Dağları'nın eteklerinden gelip buralara yerleşirken, yerli halk daha da güneye gitmiş ve buralar bize kalmıştı; ama zamanla ta bilmem nerelerden gelen Türkler, bilmem nerelerden gelen İtalyanlar, Avusturyalılar, Ungarlar, Arnavutlar, Yunanlılar ve bizden olmayan bir sürü başka insan, burayı yurt

edinmek, kök salmak istemiş. Ama yok, buralar temizlenecek, yalnız buralar değil, başka yerlerin de bir şekilde temizlenmesi gerekecek. Çocuklarımızın geleceği berrak ve umutlu olacak artık. Gelecek nesiller bize ait bu güzellikleri kimseyle paylaşmayacak... Hepimiz aynı Tanrı'ya inanacağız. Doğu'dan gelen Türklerin yaptıkları o camiler, getirdikleri başka kitaplar, hiçbiri olmayacak. Yıllarca bizim inancımıza farklı şeyleri alternatif olarak ortaya koyup halkımızın kafasını karıştırdıkları yetti."

Radivoye, eski kahramanları ve yaptıkları kahramanlıkları da sık sık anlatıyor, kızına, geçmişini bilmesinin, düşmanını iyi tanımasının öneminden bahsedip duruyordu. Vera, onu hep soluksuz dinlemiş, anlattıklarını bir bir zihnine kazımıştı. Aslında okulda tarih dersinde de çok benzer şeyler okumuştu. En büyük düşmanını iyice bellemişti: Türkler ve Müslüman Boşnaklar!

Aslında kafası çok karışıktı. Nedense tanıdığı Boşnakların hiçbiri de kafasındaki düşman portresine uymuyordu. Hele arkadaşı Aida, hiç mi hiç uymuyordu. Vera, Aida'ya çok güveniyor, onu kendine çok yakın hissediyor ve onu içten seviyordu. İlkokuldan beri hiç ayrılmamışlardı. Onca zaman ondan hiçbir kötülük görmemişti. Hatta biricik babasıyla paylaşamadığı ne varsa hiç tereddüt etmeden Aida'yla paylaşabiliyordu. Ne zaman bir çıkmaza girse ona akıl danışıyor ve tavsiyelerine itibar ediyordu. İlk İstanbul seyahatini de Aida'yla yapmıştı; sonraki seyahatlerinde de yol arkadaşı hep o olacaktı. İstanbul'a ilk gidişinde en çok merak ettiği şey Türklerdi. Küçüklüğünden beri kendisine öğretildiği gibi düşman mıydılar gerçekten?

İLK İSTANBUL SEYAHATİ

İstanbul Vera'yı tüm gizemli havası ve sımsıcak misafirperverliğiyle karşıladı. Kapalıçarşı ve Laleli insan kaynıyordu. Göz alıcı, güzel mağazaların renkli ışıkları onu bambaşka bir dünyaya davet ediyor gibiydi. Kapalıçarşı, tek başına farklı bir âlemdi… Vera, böyle ilginç, böyle masal gibi bir ortama hayatında ilk kez adım atıyordu. Çarşının mimarisi, maceraperest ressamların çizdiği masal kitaplarından fırlamıştı sanki. Meğer İstanbul ne büyük bir şehirmiş! Daha ilk gün gördüklerini tam sindirememişken, ertesi gün Aida onu bir de Sultanahmet Meydanı'na götürmüştü. Burası tarih boyunca dünyanın en önemli meydanlarından biri olarak anılıyordu. Aida, Vera'nın da burayı muhakkak görmesini istemişti. Bir önceki günün masalımsı dünyasından çok daha ihtişamlı bir yerdi gerçekten de. Çevresinde iki muhteşem yapı daha göze çarpıyordu. Biri, dünyanın sekizinci harikası denebilecek Ayasofya, diğeri ise bakınca bile insanın içine huzur veren Sultanahmet Camii.

Hele, o Ayasofya'ya komşu Topkapı Sarayı ne etkileyici bir mekândı!

Vera, Sultan Bayezid'in büyük aşkı, Knez Lazar'ın kızı Olivera Despina Hatun'u anlatan bir kitap okumuştu. Sarayın Harem Dairesi'nde gezerken sanki her an Olivera'yı görüverecekmiş gibi bir heyecan içinde her köşeye dikkatle baktı. Kitabın yazarı Stoyana Magdeliniç, onun ortaokul öğretmeni olduğu için kita-

bı ilgiyle okumuş, sultanlar ve haremleri hakkında anlatılanlara karşı merakı artmıştı. Harem Dairesi'nin balkonundan gördüğü Boğaz manzarasıyla adeta kendinden geçen Vera: "Tanrı'm, bu ne muhteşem bir şehir! Bu güzelliklerin sonu var mıdır?" diye içini çekti. Gördükleri, şimdiye kadar gördüklerinin hiçbirine benzemiyordu.

Gün boyu şehri dolaşmaktan yorgun düşen Vera ile Aida, otele dönmeye karar verdiler. Ama öncesinde uğramaları gereken bir iki yer daha vardı. Satın almış oldukları tekstil ürünlerinin paketlenip kargoya verilip verilmediğini kontrol edeceklerdi. Laleli'de yürürken mağaza tezgâhtarlarının tatlı sataşmalarına maruz kaldılar; Vera, bu çapkın bakışlı delikanlıların Türkçe değil, Rusça ya da Lehçe iletişim kurmak istediklerini fark etti. Okulda öğrendiği Rusçayı neredeyse unutmuştu. Yine de Rusça, Sırpçaya çok yakın bir dil olduğundan, ne istediklerini anlamakta pek zorlanmadı. Zaten amaçları onları mağazalarına çekmek ve ürünlerini göstermekti.

İki kız, önceki gün mal siparişi verdikleri mağazaya kendilerini zor attılar. Sıcak bir karşılanma faslından sonra siparişlerinin durumunu öğrendiler. İstedikleri bir iki bluz modeli henüz gelmemişti ama gelmesi fazla uzun sürmezdi. Kızlarla mağaza sahibi bizzat ilgilendi. Sırpçası biraz bozuktu ama duruma yeterince hâkimdi:

"Buyurun lütfen, bir acı kahvemizi için. Kahvelerimizi içene kadar ürünler de gelmiş olur. Elemanımız sizinle ilgilenir. Annesi Boşnak, zaten o da Boşnakçayı iyi bilir."

Adam konuşurken yan tarafta oturan delikanlıyı kastettiği bakışlarından da anlaşılıyordu. Kendisinden bahsedildiğini anlayan delikanlı hemen ayağa kalktı:

"Siparişleriniz gelmek üzeredir. Yorulmuşsunuzdur, soğuk bir şeyler ikram edelim size, ne alırsınız?"

Bunun üzerine Aida:

"Soğuk suyunuz varsa çok makbule geçer vallahi. Dilimiz damağımıza yapıştı," diye yanıt verdi.

Aida, o kadar rahattı ki Vera, onun yüzüne soran gözlerle baktı. Aida'nın kendinden bu kadar emin ve teklifsiz olmasına epey şaşırdı. Genç adam suları getirip önlerine servis ederken:

"İzvolte!" dedi. Buyurun anlamına gelen bu kelimeyi o kadar içten ve dostane bir tavırla söylemişti ki Vera, onu şöyle tepeden aşağı süzdü. Genç adam gayet düzgün giyimliydi. İşine dört elle sarılmış bir hali vardı ve laubali hareketlerden uzaktı. Hareketleri oldukça kibar ve zarifti. İçinden bir ses: 'Yakışıklı çocuk ha,' diye fısıldadı Vera'ya. Bu sese kulak verince biraz utanır gibi oldu, etrafına şöyle bir göz gezdirdi: "Neyse ki iç sesimi benden başka duyan yok!" diye düşündü.

Beklenen ürünler çok geçmeden mağazaya ulaştı. Delikanlı hepsini tek tek sayıp özenle paketledi.

"Bu torba sizin, üzerine isim olarak ne yazayım?"

"Vera, yazsan yeter. Kargodakiler benim numaramı biliyor."

Kızlar ödemeyi yaptıktan sonra torbaları alıp otele gitmek için kalktılar. Mağaza sahibi hemen delikanlıya seslenerek onlara otele kadar eşlik etmesini söyledi. Delikanlı hemen fırladı. Otele varana kadar yolda neredeyse hiç konuşmadılar. Kızlar genç adamın taşıdığı torbaları alırken bu hizmetinin karşılığını ödemek istediler. Delikanlı, başını iki yana sallayıp herhangi bir ücret istemediğini belirtti. Tam ayrılacakken Aida, onu kahve içmeye davet etti. Kenan vakti olmadığını söyleyecek olduysa da kızlar

kahve siparişi verip masaya oturmuşlardı bile. Kenan'ın aklıysa iş yerindeydi.

"Ya geç kalırsam ve patron beni işten atarsa… İşimi zaten çok zor buldum," diye içinden geçiriyordu.

İşten atılması halinde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Kahve sohbeti esnasında Kenan, kızların sorularına oldukça kısa cevaplar verdi. Sonra müsaade isteyerek kalktı ve onlara iyi yolculuklar dileyerek ayrılırken Aida ile Vera, birbirine bakarak gülüştüler.

"Şeker çocuk," dedi Aida.

"Evet, çok tatlı; ama esrarengiz bir yanı da var," diye ekledi Vera.

Kenan gittikten sonra onlar da fazla oyalanmadılar. Yorucu bir gün geçirmişlerdi ve dinlenmeye ihtiyaçları vardı.

//-//

Kenan, akşam eve geldiği gibi kendini kanepeye bıraktı. Gözlerini kapatıp derin bir 'oh' çekti. Ne gün geçirmişti ama! Bir taraftan yoğun iş temposuyla boğuşurken, bir taraftan da kalbinin derinliklerindeki tuhaf korkuyu savuşturmak için mücadele etmişti. Patronu onu yeterli bulmayıp daha tecrübeli ve daha iyi dil bilen bir eleman aramaya koyulursa kahrından ölürdü! En büyük hayali üniversite okumaktı. Babasının o amansız hastalık döneminde, doktorların yüzeysel tedavisinin ne kadar da eksik olduğunu düşündükçe doktor olmak istiyordu. İstiyordu istemesine de bunun mümkün olmadığını da çok iyi biliyordu. Aşması gereken dağlar kadar engel vardı. En büyük engel, yoksulluktu.

Yoksulluk içinde, beş parasız geçirdiği ömrünü törpüleyen o günleri bir türlü unutamıyordu.

Şimdi annesi ve iki küçük kardeşi onun eline bakıyordu. Oturdukları evin depreme dayanıklı olmadığını biliyordu. En ufak sarsıntıda, sanki başlarına yıkılacakmış gibi görünüyordu: "Bu yükün altında ezilmek ne zormuş. Büyümek böyle bir şeymiş meğer" diye düşündü.

"Günün nasıl geçti oğlum?"

Annesinin sesiyle karamsar düşüncelerinden sıyrıldı Kenan:

"Eh işte, fena değildi anacığım."

"Müşteri bol muydu?"

"Boldu ya, en çok da Rus, Ukraynalı ve Polonyalı müşteriler geldi. Bir de iki Yugoslav kız geldi. Boşnakça konuştum onlarla. İyi anlaştık."

"Eh, ne de olsa Boşnakça ile Sırpça birbirine çok yakın diller. Boşnak dilinde Türkçe ve Arapça kelimeler çok. Bölge halkı o kelimeleri kullandıkça, zamanla Boşnakça kendine özgü bir hal almış tabii. Aslında Yugoslavya'da hep aynı dil konuşuluyordu. Şiveler farklı olabilir ama neticede halk birbiriyle anlaşabiliyordu."

Annesi eskilere değininince, Kenan'ın kafası yine çok karıştı. Çocukluğunda okulda öğrendiği kadarıyla oradaki savaşları, katliamları ve sürgünleri çocuk aklıyla yorumluyordu. O zamanlar ona göre iyi ki o kötü insanlar ölmüştü. Yeni nesil, savaşların verdiği hasarı görüp bir daha savaşmamaları gerektiğini anlamıştı. Artık o eski savaşlar olmayacaktı. Günün insanı artık ders almıştı. Savaşın insanlığa hiçbir fayda sağlamayacağını anlamayan kalmamıştır sanıyordu. İyi ama Yugoslavya'daki bu son savaşta neyin nesiydi? Demek ki savaşlardan ders almayan insanlar vardı hâlâ.

Ama yok, hayır! Kenan'ın çalıştığı çarşıya gelen insanların hiçbiri o savaşanlardan değildi. Bundan adı gibi emindi. Onlar çok medeni, çok akıllı ve barışçıldı. Hiçbirinin içinde canavarlık yoktu. Hele bugün gördüğü o iki genç kız ne kadar da yumuşak ruhlu ve sevecendi.

Kenan, yorgunluğu ağır basıp da uyuya kalınca annesi odaya girip üstünü örttü.

"Ah, oğlum, iyi ki bu çarşı işi çıktı. Orada çeşit çeşit insan tanıyacak, hayata bakış açın değişecek. Bir taraftan Boşnakçanı geliştirirken, diğer taraftan da okula gidemeyip kaçırdıklarını ucundan kıyısından da olsa yakalama şansın olacak. Eh, maaş da alacaksın; şu sıkıntılı dönemimizde ilaç gibi gelecek," diye mırıldana mırıldana odadan çıktı.

Kenan'ın annesi Ayşa, bu günlere kolay gelmemişti. Memleketinden çok küçük yaştayken koptuğu için, pek bir şey hatırlamıyordu aslında. Ama anne babasından, akrabalarından çok dinlemişti o zorlu geçen günleri. İstanbul'da da yaşam en az o kadar zordu. Göçmenlerin yaşadığı bir kenar mahallede, fabrikalarda kısıtlı imkânlarla çalışan babası hayata tutunmaya çalışmıştı. Ayşa da ortaokuldan hemen sonra bir iplik fabrikasında iş bularak ailesine katkı sağlamaya başlamıştı. İplik fabrikaları o dönem, çeşitli semtlerden aldıkları işçileri, brandayla kapattıkları kamyonların arkasında, kimi ayakta, kimisi de kenardaki tahtaların üzerine oturur vaziyette, tıka basa, getirip götürüyorlardı. Kanı kaynayan gençler için en müsait tanışma yeri de işçilerin bu kamyonları bekledikleri, Barbaros Sokağı'nın başı ve Küçükköy ile Beşyüzevler'in kesiştiği noktada yer alan, meşhur benzincideki duraktı. Ayşa da Hayro'yu böyle tanımış ve onunla evlenmişti. Evlenmişti evlenmesine ama o evlilikten pek bir şey anlamadı.

Hayro, Almanya'da inşaatlarda çalışıyordu ve ancak yıl sonuna doğru birkaç günlüğüne geliyordu Türkiye'ye. Peş peşe doğan çocuklarını yetiştirmek Ayşa'ya kalmıştı. Hayro, Türkiye'ye geldiğinde, çocuklar babalarının getirdiği oyuncak hediyeler ve giysilerle mutlu oluyordu. Hayro, kazandığı parayı çabucak harcadığı için yine Almanya'ya dönmek zorundaydı. Hayatı böyle sürüp gitmişti işte. Ayşa, hep iyi günlerin geleceğine inanarak âdeta kendini kandırıyordu. Sabırla Hayro'nun gelişini bekleyip durdu; ama ne yazık ki beklediği iyi günler bir türlü gelmek bilmedi. Günün birinde hasta ve tükenmiş bir halde Almanya'dan dönen Hayro, apansız göçüp gidince, Ayşa'nın dünyası yıkıldı. Artık yaşamayı hiç mi hiç istemiyordu. Ne var ki o artık yalnız kendi geleceğinden değil, yetim kalan üç çocuğunun geleceğinden de sorumluydu. Hayat ne kadar acımasız olsa da savaşmaktan başka seçeneği yoktu. Onun için başını dik tutmaya ve her şeye rağmen ayakta kalmaya karar verdi. İşte, o gün bugündür hayat mücadelesi veren Ayşa, oğlu Kenan'a bakarken ilk defa içinde umutların yeşerdiğini hissetti. Evet, Kenan artık koca adam olmuş, hayatın ciddiyetini kavramıştı. İşine dört elle sarılması ne iyi olmuştu. Kapıyı yavaşça kapatarak, o da uyumaya çekildi.

//-//

Gece boyu yağan kar İstanbul'u bembeyaz bir örtüyle örtmüştü. Yılda bir iki kere de olsa, böyle havalar İstanbul'da hayatı felç eder; hele trafikte tam bir keşmekeş yaşanırdı.

Kenan, evden erken çıkmasına rağmen, havanın azizliğine uğradığından işe biraz gecikti. Müşteri kar kış dememiş, sabah sabah dükkânın önünde birikmişti.

Televizyonda hava durumunu anlatan spiker, uçak seferlerinin iptalinden bahsedince, kulak kesilen Kenan, bütün uçuşların iptal olduğunu öğrendi. Hemen aklına akşam dükkâna uğramış olan o iki kız geldi. Normal şartlarda öğlen uçağıyla ülkelerine döneceklerdi. Eğer uçuşları iptal olmuşsa, havaalanına kadar boşu boşuna yol tepmiş olacaklardı; durumu hemen izah ettiği Patronu:

"Oğlum bak, kaldıkları otelin telefon numarası defterde olacak, bir arayıver de boşuna gitmesinler."

Kenan vakit kaybetmeden aradı. Telefonun öbür ucundan Vera'nın sesi geldi. O tatlı ses içini ısıttı. Duyduğu minnet, sesinden anlaşılıyordu ama:

"Peki, bizim otel masrafı ne olacak?" diyen Vera, endişelenmiş gibiydi.

Bunun üzerine Kenan;

"Ben şimdi seyahat firmasını arayıp size bilgi veririm. Otelden ayrılmayın. Resepsiyona sizi bu gece de misafir etmelerini söyleyeceğim. Yarın hava açar, sorunsuz uçarsınız. Endişe etmenize lüzum yok."

"Bizi uyardığın iyi oldu. Teşekkür ederiz."

Kızın samimi tavrı Kenan'ı mahcup etti.

"Bir şey değil, vazifemdir."

Telefonu kapatırken Kenan müthiş bir rahatlık hissetti. O son günlerde yaşadığı telaş birden yok olmuştu. Müşterilerini bu denli düşünen bir firmanın bünyesinde çalışıyor olmak ona müthiş bir özgüven ve rahatlık hissi verdi. İşinin başına dönüp kaldığı yerden devam etti. İş çok, gün uzundu…

//-//

Mesainin bitmesine az bir zaman kala mağazanın içi hâlâ müşteri kaynıyordu. Birden içeriye iki tanıdık yüz girdi. Kenan hemen tanıdı gelenleri. Vera ile Aida'ydı bunlar.

"Hoş geldiniz, buyurun. Buyurun lütfen." Hafif bir telaşla onlara oturmalarını işaret eden Kenan:

"Ne yaptınız, yeni bir gelişme var mı? Uçak ancak yarın kalkabilecek, değil mi?" diye sorunca, kızlar bir ağızdan:

"Evet, yarın akşama doğru uçacağız, bu nedenle bayağı bir boş zamanımız oluştu. Ne yapacağımızı bilmiyoruz, onun için buraya geldik."

Bu arada Kenan, yanlarına gelen mağaza sahibi Adnan Bey'e durumu özetleyince Adnan Bey:

"İstanbul böyledir işte. Azıcık kar yağsa etkilenir hemen. Moskova'da ya da kuzeydeki başka şehirlerde herkes böyle havalara hazırlıklıdır. Neyse, İstanbul'u gelinlikle görmek de varmış nasibinizde. Moralinizi bozmayın, biz ne güne duruyoruz!"

Kenan, patronunun sözlerini aynen tercüme ederek kızları sakinleştirdi, ama boş zamanları için kendisinin yapabileceği pek bir şey yoktu. Durumu fark eden Adnan Bey, Kenan'a dönüp:

"Hanımlara söyle isterlerse bu gece yemekte misafirimiz olsunlar. Onlara İstanbul gecelerini göstermemiz iyi olur diye düşünüyorum."

Kenan, Patronunun söylediklerini tercüme ederken, bakışlarında hafif bir endişe beliren kızlar:

"Sağ olsun, teşekkürler, biz idare ederiz…" diye yanıt verdiler.

Durumu fark eden Adnan Bey:

"Ya, ne olacak. Kenan da gelir, hep birlikte bir yemek yeriz. Biraz da müzik dinler döneriz. Endişelenmeye gerek yok. Beni

kırmayın!" deyip ısrar edince kızlar, teklife karşı koyamayınca akşam için sözleştiler.

Kenan'ın, arkadaşlarıyla İstanbul gecelerine nadiren de olsa aktığı olmuştu ama bu çok başka bir durumdu. Ne de olsa patronu Adnan Bey ve İstanbul'u bilmeyen iki güzel bayanla yemek yemek her gün yaptığı bir şey değildi.

Akşam yaklaştıkça huzursuzluğu arttı Kenan'ın. Kafasının içinde bir düşünce fırtınası kopuyordu âdeta. Birdenbire kendini o fırtınadan kurtarıp, yarı yüksek sesle:

"Ne yapıyorsun sen Kenan? Unutma, bu bir iş yemeği ve senin oradaki tek rolün tercümanlık olacak!" diye azarladı kendini. Etrafına bakındı ve söylediklerini kimsenin duymadığını anlayınca rahatladı. Akşam yemeğinde Adnan Bey'in yerine mahalledeki arkadaşlarından biri olsaydı ne güzel olurdu. Diskoya falan giderlerdi. Akşam yemeğinin Adnan Bey ve kızlarla nasıl geçeceğine dair hiçbir fikri yoktu; bu arada annesine de açıklama yapması gerektiğini hatırlayınca:

"Allah'ım, bir de ona bunu anlatmak var şimdi," diye içini çekti. Evet, şimdiye kadar biraz geç de olsa her akşam düzenli olarak eve gitmişti. Bu gece, kim bilir eve ne zaman dönecek, annesi anlattıklarının ne kadarına inanacaktı? Oysa onu şimdiye kadar bu gibi konularda hiç üzmemişti. Gerçi, bugün de üzmeye niyeti yoktu ama…

Cesaretini toplayıp annesini aramaya karar verdi. Annesi bu saatlerde telefon etmesine alışkın değildi ve hemen bir durum olduğunu sezdi.

"Anneciğim, Adnan Bey'in misafirleri varmış, bu gece onları akşam yemeğine davet etmiş. Ben de tercümanlık yapmak için

onlarla olacağım. Biraz geç gelirsem sakın endişelenme anneciğim, tamam mı?"

"Çok da geç kalma oğlum. Merakta bırakma beni."

"Anneciğim, çok geç kalacak olursam ben bir daha ararım, söz! Tamam mı?"

Kenan'ın içi kıpır kıpırdı. Zaman geçmek bilmiyordu. Hiç böyle hissetmemişti daha önce. Adnan Bey, bir iki telefondan sonra Galata Kulesi'ndeki restoranda yer ayırttığını söyledi. Kenan, Galata Kulesi'nin içine ilk kez girecekti. Yanından geçtiği çok olmuştu da içine girip dolaşmamıştı hiç. Kim bilir ne kadar pahalıydı giriş! Ama şimdi böyle bir fırsat doğmuştu işte.

//-//

Kuledeki restorana çıkılan asansörün içi, yapının tarihi resimleriyle süslenmişti. Tanıtım yazıları, insanı tarihin derinliklerine çekiyordu. Turistler için de hoparlörden İngilizce olarak da tanıtılıyordu. Vera, duyduklarının zihninde oluşturduğu görüntülerin arasına karışmış, orada kaybolmuş gibiydi. Uçan ilk insan olarak bilinen Hezarfen Ahmet Çelebi'nin, Galata Kulesi'nden Boğaz'ın karşı kıyısına kadar uçtuğunu duyunca, heyecanı bir kat daha arttı. Kendini çok şanslı ve mutlu hissediyordu. Bu kadar güzelliği bir arada hiç yaşamamıştı. Rüya gibiydi her şey, attığı her adımda kendini muhteşem bir masalın içinde buluyordu sanki.

Garson, özenli ve biraz da abartılı bir nezaket gösterisiyle onlara, kendileri için ayrılmış olan masaya kadar eşlik etti. Masa gayet zevkli hazırlanmıştı. Oturdukları yerden dışarının göz alıcı manzarası, restoranın büyülü atmosferi karşısında kendilerini

bambaşka bir ortamda buldular. Yumuşak ritimli, egzotik canlı müziğe sesiyle eşlik eden şarkıcı, eski İstanbul ezgilerini öyle mistik bir havayla seslendiriyordu ki, insanın içine işliyordu. Vera, etrafına bakındı. İnsanlar neşe içinde müziğin ritmine uyarak hafif hafif sallanıyordu. Loş ışığın da o otantik ortama katkısı göz ardı edilemezdi elbette. Gözünü dışarının manzarasından bir türlü ayıramayan Vera:

"Aman Tanrım... Nasıl bir yer burası?" demekten kendini alamadı. İnanılmaz bir panoramaydı bu! Kulenin her penceresinden bu masalımsı şehrin muhteşem yapıları; tarihi Topkapı Sarayı, inanılmaz güzellikte camilerin minareleri, hatta kiliseler bile görünüyordu. Denizdeki gemilerin ışıkları, masallarda bile hayal edilmesi zor bir manzarayı tamamlıyordu. Garsonların telaş içinde koşuşturmasından bile rahatsız olmadı Vera. Bambaşka bir âleme akıvermiş gibiydi.

Adnan Bey'in:

"Evet, ne içelim? Yemekler mekânın spesiyali olduğundan sadece içecek seçimi bize ait, baştan söyleyeyim. İsterseniz buranın güzel şarabını deneyelim. Hem hafif olur. Gece uzun daha!" şeklindeki konuşmasını zar zor algıladı.

Yemekler geldi. Tabaklarda, tadımlık lezzetli yemek çeşitleri birbirini takip etti. Garsonların biri dolu tabakları getiriyor, diğeri ise boşları götürüyordu. Bu arda sahneye, ince belli kıvrak bir dansöz çıkmıştı. Müziğinin ritmiyle kıvrak dansı bütünleşirken, apayrı bir ortam oluştu. Misafirlerin büyük bir kısmı turistti. Böyle bir dansı ilk kez yakından izledikleri, çoğunun bakışlarından belliydi. Sahnedeki dansözü gözlerini hiç kırpmadan takip ediyorlardı. Derken, müzik sustu, ışıklar söndü ve derinden, ağır ağır bambaşka bir müzik başladı. Sahneye, üç dört dansçı süzül-

dü. Ağır hareketlerle oluşan ışıkların eşliğinde göze hitap eden bir dansa başladılar. Ardından sahneyi, dumanların ve renkli ışıkların karışımının içinden çıkan, sultanların giydiği kıyafetlerle, esmer, keskin ve ağır bakışlı, türbanlı bir erkek dansçı doldurdu. Kendisine özel olarak ayrılan tahta geçip oturdu. Müziğin ritmi ve dans eden kızlar bir an için zirve yaptı. O, tahtta oturarak etrafa şöyle bir bakındı ve önündeki meyvelerden bir iki tane alarak, yanında oturduğu yerde kıvrak dansları sergileyen dansçı kıza ikram etti. Kız hürmet göstererek meyveyi aldı ve kıvrak dansıyla, yavaş yavaş sahnenin kenarındaki masadan güzel bir kıza el uzatıp, sahneye davet etti. Kız, başta anlamadı ama dansçı ısrarını sürdürünce kalktı ve ona gösterilen yere, yani sultanın yanı başına oturdu. Böyle böyle üç dört masadan seçilen misafir güzel kadınlar, sultanın etrafına oturtuldular. Sultan onları selamlıyor ve meyve ikram ediyordu. Derken, o dansçı kızlardan biri bu sefer Kenan'ların masasına gelerek Vera'yı işaret etti. Vera'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu.

"Aman Tanrım, bir anlık da olsa Sultan'ın yanında bulunmak da varmış!" diye düşündü. Kalbi hızlı atmaya başladı. Yüzü birden kıpkırmızı oldu. Bir an için sanki bütün bunlar gerçekmiş gibi, elleri kolları birbirine karıştı. Neyse ki çabuk toparlanıp Sultan'ın yanına oturdu ve ikramlarını kabul etmeye başladı. Başını ipekli ve hafif saydam bir tülbentle örterek, onu iyice eski cariyelere benzettiler. Antika bir vurmalı çalgıyı da eline tutuşturdular ve müziğe tempo tutması için işaret ettiler. Başındaki türbanı ve yüzündeki o doğal kırmızılık ona gerçekten başka bir güzellik katmıştı.

Kenan, oturduğu yerden gülerek ona, çok güzel olduğunu işaret ederken içini çekerek düşüncelere daldı: "Yaşadığımız top-

raklar aynı, soluduğumuz hava aynı. Ne var ki birileri bir çizgi çekmiş, 'orası senin burası benim' demiş ve insanlar oraya özel muamelelerden sonra ancak geçebiliyormuş. Birileri de 'o tanrı senin, bu tanrı benim' demiş ve insanları yine bir şekilde ayırmışlar. Ne var ki, bazı insanlar bu oluşuma kendi olanakları dâhilinde karşı koyuyorlar. Herkese inat, bir araya geliyorlar ve bir an da olsa, o ayrımcı unsurları bir tarafa bırakarak hayatın tadını çıkarmaya çalışıyorlar. Ne olurdu da bütün dünya böyle bölünmemiş olsaydı," diye düşündü. Bu derin ve içinden çıkılmaz düşünceler Kenan'ı biraz hüzünlendirdi. Durumu, Vera'nın gözünden kaçmadıysa da bir anlam veremedi. Gösteri bitince de soluğu Kenan'ın yanında aldı, yüzünün güldüğünü görünce rahatladı ve gelen tebriklere nazik bir şekilde teşekkür etti.

Sırada modern dans müziği vardı. Adnan Bey Aida'yı dansa kaldırdı. Diğer misafirlerin de katılmasıyla pist doldu. Ağır ve uyumlu ritimli müzikle, rengârenk loş ışıklarla yine çok özel bir ortam oluştu. Kenan'la Vera'nın bakışları bir an için buluştu ve hiçbir şey söylemeden kendilerini pistin ortasında buldular. Kenan'ın dansta çok tecrübesi yoktu ama pistin dar, müziğin ritminin ise ağır olması, uyum sağlamasına yardımcı oldu. Adımlarını tam olarak kontrol edemediğini bariz bir şekilde hissediyor, dans üzerine özel bir çalışma yapması gerektiğini de biliyordu. Mesafeyi biraz açarak hafif bir hareketle, bir elini Vera'nın omzuna koyup, diğer eliyle de elini tuttu. Vera, onun elini hafif öne çekerek beline getirdi ve kendi eliyle de Kenan'ın belini hafifçe kavradı, ağır ritme uyarak, bambaşka bir dünyaya daldı. Kenan, yine kendine çeki düzen vermeye ve belirli mesafede kalmaya çaba gösterse de Vera'nın başını omzuna hafifçe yaslaması, dağılan saçlarının yüzünü okşaması, ona çok zor anlar yaşatıyordu. Gerçi şikâyetçi

Yunus Bayraktar, 1950 yılında Karadağ'ın kuzeyinin bir bölümünü kaplayan Sancak Bölgesindeki Biševo Köyü'nde doğmuştur. Çok erken yaşta babasını kaybeden Yunus, zamanın zorlu hayat şartları altında, köyünde okuduğu ilk ve ortaokulu bitirdikten sonra Nikšić şehrinin Teknik Okulu'na devam ederken, bir gün kendini Türkiye'de bulur! Geçen yüzyılın altmışlı yıllarında, Sancak Bölgesi'ndeki Boşnakların büyük bir kısmı zaten Türkiye'ye göç ediyorlardı, bu göç dalgasına kapılan Recoviç ailesi de 1968 yılında İstanbul'a göç etti.

Zamanın zor hayat şartları onu ve kardeşlerini çalışmak üzere dünyanın çeşitli yerlere sürüklediyse de Yunus, uzun zaman Almanya'da kaldı. Orada kazandığı parayla kardeşleriyle birlikte İstanbul'da tekstil imalatı ve ticareti üzerinde yoğunlaşmış, nihayetinde kendine sakin bir hayat ve aile ortamı oluşturdu. Bu dönemde evlendi ve üç çocuk babası oldu. Çocukları artık yetişkin bireyler olarak onun başlattığı işleri başarıyla yürütmektedirler.

İşini çocuklarına devreden Yunus, zaman buldukça kitap okumayı ve kendince bir şeyler yazıp karalamayı seviyor. Yazılarının çoğu, çeşitli dergilerde ve yerel gazetelerde yayımlanmaktadır.

"AŞKIN BÜYÜSÜ HER ŞEYE KADİRDİR" başlıklı ilk roman denemesinde Yunus, özellikle kendi doğduğu Sancak'ta, sonra da çalıştığı İstanbul'daki ticari bölge olan Laleli'de, Boşnakların ve kendisinin oturduğu Yıldırım Mahallesinde, Sancak'taki Boşnak gençlerin çoğunlukla çalıştığı

Almanya'daki olaylara, değişik bir açıdan değinmeye çalıştı.!

Hayatındaki başarıları için, köyünün bayraktarı olan rahmetli babası Raşit'e, kahraman annesi rahmetli Cana'ya, çok kıymetli hayat arkadaşı Şefkat Türkan'a, kardeşlerine ve kendi çocuklarına katkılarından dolayı sonsuz minnet duyup borçlu hissediyor...

9 786256 130272